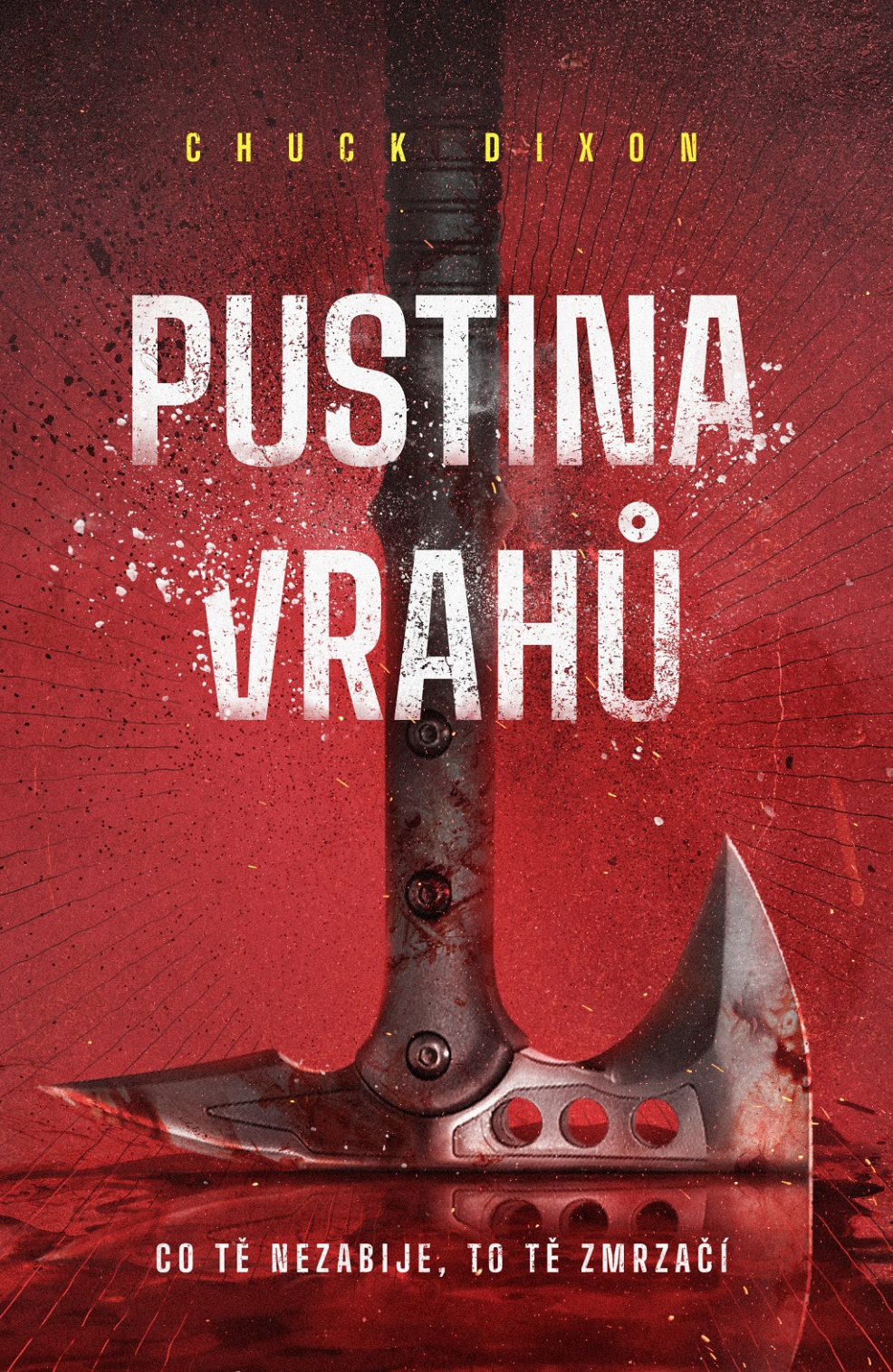
CHUCK DIXON

PUSTINA VRAHŮ

CO TĚ NEZABIJE, TO TĚ ZMRZAČÍ

PUSTINA VRAHŮ

KNIHY CHUCKA DIXONA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Levon Cade

Krvavé řemeslo
Pravidla zabíjení
Pustina vrahů

CHUCK DIXON

PUSTINA VRAHŮ

Přeložila Petra Andělová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Charles Dixon, 2016
Translation © Petra Andělová, 2026
Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-186-4 (PDF)

1

Bando sváděl na tu krávu přítelkyni úplně všechno.

Kdyby ta kráva neutratila všechny prachy, co jí dával na jejich děcko.

Kdyby ta kráva furt nepyskovala, že chce jet za mámou do Miami. V jednom kuse remcala, že je v Connecticutu v únoru kurevská zima. Jenže neměla ani floka, protože prachy, co jí dal na děcko, rozfrcala do posledního centu.

Kdyby se ta kráva naučila aspoň trochu hospodařit, nemusel by vybrat ten Xtra Mart.

Kdyby k tomu nepoužil její auto.

Kdyby ta kráva neřekla fízlům, že si to auto půjčil.

A kdyby jim ta kráva nevykecala, kde ho najdou.

Podle něj ta kráva pitomá mohla za všechno – kvůli ní seděl na státní útraty v městským lochu v Middletownu.

Jediný dobrý na tom bylo, že fízlové sebrali všechny prachy.

Ta kráva rozhodně za svojí mámou do Miami nepojede.

2

„Všimli jste si na těch bankovkách něčeho?“ zeptal se chlápek z Westbrook Barracks.

„Jsou padělaný? Napadlo nás, že nejspíš budou falešný. V takový díře člověk skoro nikdy nevidí nic většího než dvacku,“ podotkl zástupce šerifa z okresu Middlesex a sklonil se k bankovce, kterou policista držel nataženou rukama v rukavicích.

„Jsou starý,“ konstatoval.

„Mně přijdou nový,“ nesouhlasil zástupce.

Z okresu zavolali Oddělení pro vyšetřování trestné činnosti státní policie Connecticutu, když si všimli bankovek zabavených jako důkaz při přepadení večerky. Lylea Jamese Bandeauxe našli sjetýho jak zákon káže v bytě přesně tam, kde jeho přítelkyně říkala, že bude. Peníze pořád ležely v tašce z Xtra Martu. Pistole, kterou při přepadení použil, se válela vedle něj na zemi. Trefa do černého.

„A to je další věc. Série z roku 1993, ale pořád jako zbrusu nová. Jsou starý, ale vypadají jako nový.“ Státní policista zatřepal bankovkou. Zašustila.

„Do hajzlu," ulevil si zástupce šerifa a zamžoural na přísný výraz generála Granta.

Státní kriminálka kontaktovala Federální rezervní banku v Bostonu. Odfaxovali jim skeny obou stran obou bankovek. Ty skeny zůstaly ležet u faxu ve Fedu až do dalšího rána. Jeden z úředníků pak přeposlal oznámení i s přílohami na ministerstvo financí a do FBI.

Staré bankovky, obzvlášť ty, které zjevně nebyly v oběhu, ve Fedu obvykle způsobí takový rozruch, že úředníci odloží kafe, přestanou se poflakovat a zpozorní. Ve Fedu panuje přísný režim. A ještě přísnější je od té doby, co v sedmdesátých letech zmizely z rezervní banky ve Filadelfii miliony dolarů. Použité, potrhané nebo špinavé bankovky končí ve Fedu na likvidaci. Před těmi krádežemi se bankovky nejprve spočítaly a potom spálily. Tento mechanismus nebyl neprůstřelný. Vlastně byl děravý jako řešeto. Člověk nemusel být nutně génius, aby si nechal pár papírků určených k likvidaci nenápadně zmizet v kapse. Jednalo se o interní levárnu, která fungovala roky. Staré bankovky určené ke spálení se potichoučku postupně rozkrádaly. Šlo o spiknutí jinak poctivých úředníčků, kteří neodolali pokušení strčit si do kapes pár ušmudlaných bankovek, po kterých se nikdo nebude shánět. Nakonec se z pár bankovek staly balíky, a to balíky poškozených peněz dohromady za miliony.

Krádeže se provalily a Fed obrátili naruby. Vyhazovy. Vězení. Několik sebevražd. Ostuda jako trám a tragédie k tomu.

Bezpečnostní protokol Fedu se změnil tak, aby se evidovala každá jednotlivá bankovka, která se do systému

dostane. Bankovky určené ke zničení se po přijetí orazítkují raznicí. Tvar raznice určuje, která z dvanácti rezervních bank ji přijala. Peníze se skenují, počítají, přepočítávají, drtí, bělí a melou na konzistenci cukrové vaty, pak se napytlují, označkují a uloží hluboko do útrob každé pobočky Fedu. Každý krok likvidace snímá víc kamer než svatbu hollywoodské hvězdy.

Stručně řečeno, pro Fed je důležitá každá bankovka. A když se objeví dvě padesátidolarovky přes dvacet let staré a tak čerstvé, že je na nich pořád hmatatelný vystouplý tisk, Fed začne hodně zajímat, kde se ty prašule celou tu dobu schovávaly a odkud se vzaly.

A zvláštní agent FBI Bill Marquez měl pocit, že to ví.

3

Bill Marquez potřeboval pořádné jídlo, dlouhou horkou sprchu a dvanáct hodin spánku. Nic z toho mu ale nebylo dopřáno.

Přidělili ho k probíhajícímu vyšetřování vloupání do domu v lesích státu Maine. Jednalo se o případ ze série násilných přepadení, která se odehrála zhruba během posledního měsíce a táhla se od Kostariky přes Thajsko až po Fidži. Gangsteři šli po obrovském balíku peněz ukradených před lety podvodníkem Coreym Blancem a ve hře byly miliardy. Blanca, jeho manželku i děti mučili a zavraždili. Potom stejná banda systematicky vykrádala další a další Blancovy nemovitosti po celém světě. Všude po sobě zanechávali mrtvoly.

Ten poslední případ se udál o bezmála čtyřiadvacet hodin dřív v zapadlém letovisku v Maine. Kolem jezerní osady a v ní zůstala ležet těla obětí. Byli tam i vyděšení přeživší, včetně dítěte, kterému lékaři v nemocnici v Bangoru přišívali několik prstů.

Většina členů útočné skupiny byla mrtvá. Šest, možná sedm pachatelů zemřelo rukou někoho neznámého.

Zastřelení, ubodaní a jeden umlácený. Svědci neposkytli žádné informace o tom, jak k tomu došlo. Tvrdili, že nic nevědí, nebo odmítli spolupracovat. První teorie tvrdily, že se gang obrátil proti sobě. Našli, co hledali, a pak jim přeskočilo a začali se navzájem zabíjet, dokud nebyli všichni mrtví. Uroboros chamtivosti, had požírající vlastní ocas.

Na základě důkazů nalezených v okolí jezera Bellevue si ale Bill Marquez udělal jiný názor.

Tahle banda nikdy při předchozích vloupáních nenechala svědky. V Maine zabili tři nevinné lidi, ale nechali naživu ženu, její dceru a syna. Při dřívějších loupežích zůstávaly na místě miliony v hotovosti i cennostech. Pracovní teorie zněla, že šlo o profesionály, kteří hledali něco konkrétního. Počínali si tak mazaně, že nebrali žádnou kořist, která by je později mohla usvědčit. Tentokrát však zajištěné stopy naznačovaly, že hotovost a šperky zmizely.

Zbýval ještě poslední přeživší. Přesněji řečeno ten, který odjel.

Někdo masakr přežil, prošel lesem a ujel v jednom ze dvou únikových vozů ukrytých na lesní cestě, několik kilometrů od hlavního místa činu.

A tři obyvatelé jezerního letoviska se nenašli. Vyšetřování ukázalo, že dva z nich, otec a jeho dcera, vystupovali pod falešnou identitou. Zůstal po nich pick-up, ale on ani holčička nebyli k nalezení. Chata, ve které bydleli, nesla známky vloupání, ale žádné známky násilí. Třetí pohřešovanou byla žena, která také vystupovala pod falešným jménem a nelegálně obývala vilu přímo naproti Blancovu domu. Spojili se na dálku s majiteli, toho času

pobývajícími ve svém zimním sídle na Bahamách. O nezvaném hostu nikdy neslyšeli a nikomu nedali svolení tam bydlet. I mercedes tajuplné ženy zmizel.

Teď seděl Bill Marquez ve stísněné a zatuchlé kanceláři vedoucího v zadní části obchodu Xtra Mart v New Havenu. Procházel záznam z bezpečnostních kamer na dvou monitorech. Jedna zabírala prostor u čerpacích stojanů, druhá pult prodejny. Vedoucí, nervózní Egypťan, chtěl být za každou cenu nápomocný. Nakláněl se Marquezovi přes rameno a česnekem páchnoucím dechem mu funěl do ucha.

„Na ceduli máte, že nepřijímáte bankovky vyšší než dvacet dolarů," podotkl Marquez, když myší přetáčel záznam zpět.

„Můj bratranec Yuri je idiot. Vzal ty peníze. Upozorňuju ho pořád dokola, aby to nedělal," bručel vedoucí.

„Proč je vzal?"

„Už jsem vám to říkal. Je to idiot."

„Možná mu ten chlap nechal drobné," nadhodil Bill. Vedoucí ze sebe vypustil další oblak česnekového dechu.

Zvláštní agent na monitoru zrychleně přetáčel záznam, na němž Lyle James Bandeaux mířil pistolí na prodavače a prchal z obchodu s igelitovou taškou plnou peněz z pokladny.

„Bylo to těsně předtím." Vedoucí zašermoval prstem před obrazovkou.

„Jak to víte? Díváte se na to?" zeptal se Bill, aniž by spustil oči z víru zákazníků couvajících časem.

„Každou hodinu ukládáme hotovost do trezoru. Ty dvě bankovky, které hledáte, byly pořád v pokladně."

Bill pokrčil rameny.

„Tady!“ Vedoucí bodl prstem do obrazovky. Bill obraz zastavil.

U pultu stál vysoký muž se širokými rameny. Baseballová čepice, mikina a přes ni těžká zimní bunda. Kapuce zakrývala i čepici. Obličej, a dokonce ani tvar hlavy se nedaly rozpoznat. Programy na rozpoznávání obličejů by v tomto případě byly k ničemu. Vidět byl jen nos, horní ret a brada neznámého. Týdenní strniště. Běloch. I přes ostrý HD obraz video víc neprozradilo.

Marquez znovu pustil záznam od začátku v reálném čase. Muž vešel a zařadil se do fronty za dvojici mladých černošských teenagerů, kteří si kupovali limonády. Když odešli, přistoupil k pultu a podal pokladnímu dvě bankovky. Neznámý měl na rukou rukavice. S Yurim, idiotem příbuzným s vedoucím, spolu chvíli diskutovali. Yuri gestikuloval rukama a vrtěl hlavou. Zákazník se ani nepohnul, ruka v rukavici dál svírala bankovky. Yuri to nakonec vzdal a peníze si vzal. Muž se otočil a odešel.

„Moment.“ Vedoucí položil dlaň na Marquezovu ruku, kterou ovládal myš.

Společně sledovali, jak Yuri markuje prodej, vkládá obě bankovky do zásuvky pokladny a před jejím zavřením vytáhne z přihrádky pár jiných a strčí si je do kapsy.

„Sráč,“ zasyčel vedoucí a pustil Marquezovu ruku.

Zvláštní agent zkontroloval časový údaj na záznamu. Stalo se to ani ne před devíti hodinami. Přepnul na venkovní kameru. Muž šel k mercedesu SUV zaparkovanému u stojanu. Stejný model jako ten, který zmizel od jezera Bellevue. Na místě spolujezdce někdo seděl.

„Má to zoom?“ zeptal se Marquez.

Vedoucí ukázal na ikonu lupy. Agent přiblížil obličej viditelný přes čelní sklo. Ženská tvář. Vlasy po ramena. Obraz byl rozmazaný, ale šlo poznat, že jde o mladou dívku. Dcera toho tajemného muže, pokud tedy vůbec byla jeho *dcera*. Kvůli úhlu záběru nebylo vidět, jestli někdo seděl vzadu.

Marquez sledoval, jak muž natankoval, zavěsil čerpací pistoli, nasedl do auta a odjel. Pak záznam přetočil o kousek zpátky a přiblížil si registrační značku. Massachusetts. Na kus papíru si zapsal číslo.

Požádal vedoucího, aby mu záznam zkopíroval na disk. Při čekání, až se CD vypálí, zavolal na bostonskou pobočku FBI. Nikoho tam neznal; posledních několik let působil v Los Angeles. Nasadil tón „se mnou vydrbávat nebudeš“ a dostal se až k zástupci ředitele divize.

Vedoucí obchodu mu podal vypálené CD, ještě pořád bylo teplé. Marquezovi zazvonil telefon.

„Marquez.“

„Prověřili jsme tu značku. Mercedes je registrovaný na Kieru Anne Reevesovou. Trvalé bydliště Boston.“

„Můžete tam někoho poslat a zajistit ji? Je v pátrání kvůli případu u jezera Bellevue.“

„Nebude třeba. Policie ve Walthamu v Massachusetts ji má ve vazbě.“

Marquez v běhu z obchodu k autu zasypával bostonského zástupce ředitele otázkami a CD pevně svíral v ruce.

4

„Já jsem tady oběť. Můžeme se toho zkusit držet?“ ohradila se Kiera Anne.

„Co jste dělala v tom motelovém pokoji?“ odpověděl jí otázkou Bill Marquez. Měl pocit, že má oči plné písku. Cesta zpátky do Bostonu mu na svěžesti nepřidala.

„Byla jsem na dovolené,“ odpověděla Kiera Anne a těkala pohledem po výslechové místnosti. Sklonila hlavu, aby mluvila přímo do Marquezova smartphonu nastaveného na nahrávání. Všiml, že má na bradě modřinu, kterou se snažila zakrýt make-upem. V ostrém světle zářivky získala nažloutlý odstín.

„Ten pokoj si pronajal nějaký Noah Murray z Galvestonu v Texasu.“

„Dobrý starý Tex,“ povzdechla si.

„Kromě toho, že byl dost drsný, ten dobrý starý Tex vůbec neexistuje. Proč kryjete někoho, kdo vás nechal přilepenou lepicí páskou k židli, aby vás našla uklízečka?“

„Potkala jsem ho v baru. Vzal mě do motelu. Je to snad zločin?“

„Motel 6 mi přijde poněkud… pod vaši úroveň.“

„Občas mám ráda menší dobrodružství," odpověděla a dlaní pravé ruky zakryla hodinky Patek Philippe na levém zápěstí. Pohodila hlavou, aby jí pramen blond vlasů nepadal do očí, a lhostejně se na něj zadívala.

„Povím vám, co máme," prohlásil Bill. „Vyložím karty na stůl a uvidíme, jestli mi dokážete vysvětlit, co držím v ruce." Mluvil stejně nevzrušeně, jako se ona dívala.

Pokrčila rameny, opřela se, zavřela oči a nechala koutky úst spadnout dolů.

„Našli jsme vás oblepenou jako vánoční balíček na židli v motelovém pokoji, za který podezřelou hotovostí zaplatil chlap, který nikdy neexistoval. Na parkovišti jsme našli Chevrolet Suburban s kanadskou značkou. Byl pronajatý v Torontu na stejné falešné jméno a účet jako další suburban, který jsme zajistili na místě masové vraždy v Maine. A vaše auto, Mercedes třídy G, zachytila kamera u samoobsluhy v New Havenu. Řídil neidentifikovaný muž a v autě seděla nezletilá dívka."

„Už jsem místní policii řekla, že mi ho ukradli," odpověděla. Na stole ležela krabička cigaret. Natáhla se po ní a strhla celofán.

Marquez se významně podíval na ceduli na zdi.

TOTO JE NEKUŘÁCKÁ BUDOVA

„Můžu?" zeptala se s povytaženým obočím.

Zvláštní agent pokrčil rameny, zapnul ventilaci a připálil jí cigaretu. Vyfoukla ke stropu modrý oblak, odkašlala si a potlačila kašel. Nebyla zvyklá kouřit. Hledala rozptýlení. Pro sebe. I pro něj.

Ruce se jí netřásly, to jí musel nechat. Ale na horním rtu se jí perlil pot. Všimla si, že ji pozoruje.

„Viděl jsem hlášení ohledně vašeho auta. To je ale problém walthamských dopraváků. FBI krádeže aut neřeší. Nechcete mi říct, co jste dělala v Maine?" zeptal se, když se znovu posadil naproti ní.

„Kdo říkal, že jsem byla v Maine?" odklepla popel na podlahu, loket položený v dlani, nonšalantní jako by se nechumelilo.

„Dává to smysl. Byla jste pět let vdaná za Courtlanda Raye Blanca. Před čtrnácti lety jste se rozvedli. Máme svědky, kteří vás během posledního měsíce viděli v Bellevue v Maine." Nepokrytě lhal. Ti tři svědci jim zatím neřekli vůbec nic. „Po vašem exmanželovi šel mezinárodní gang. Objížděli svět a vykrádali nemovitosti, které vlastnil přes holdingové a nastrčené společnosti. A vy jste se shodou náhod nelegálně zdržovala v domě s výhledem na Blancův dům u jezera Bellevue ve stejnou dobu, kdy došlo k přepadení."

„A na to máte důkazy," odtušila.

„Otisky. DNA. Všechno, co vídáte v televizi." Další lež. Neškodná. Čekal na zprávu techniků z místa činu, která měla potvrdit její přítomnost v domě. Měl podezření, že po sobě uklidila, ale po týdnech strávených v tom domě musela něco přehlédnout.

„Zatknete mě za to, že jsem pobývala v domě, který není můj?"

„Neoprávněné vniknutí řeší místní policie. Já vás zadržuju jako klíčového svědka federálního zločinu. Navíc mám důvod se domnívat, že by váš život mohl být v ohrožení."

Obě obočí jí vyletěla nahoru. Zamrkala skrz stoupající kouř. Marquez zachovával kamenný a vážný výraz federálního agenta. Nemusel se nijak přemáhat, protože usoudil, že tu ženu nemá rád.

„To můžete? A obstojí to před právníkem a tak?"

„Jestli chcete, můžeme vznést obvinění, že jste *spolupachatelkou* těch vloupání. Přesvědčit soudce, aby na vás uvalil vazbu, bude hračka. Soudci nemají rádi náhody. A náhodou si vybrat dům s výhledem na možné místo vraždy, které náhodou patřilo vašemu exmanželovi, to už chce hodně věřit na náhody."

Posadila se a típla nedokouřenou cigaretu o desku stolu. Přetvářka skončila.

„Tak co po mně chcete?" povzdechla si.

„Začněte tím, že nám řeknete všechno, co o Texovi víte," vybídl ji Marquez.

5

Ponechal bývalou paní Blancovou v péči dvou agentů bostonské pobočky, kteří s ní měli dokončit výslech. Ujistili ho, že během několika hodin budou mít hotový počítačový identikit. Vyjdou z popisu Kiery Reevesové a porovnají ho s videem z Xtra Martu.

Úřad mu zařídil pokoj v Holiday Inn Express. Dal si dlouhou a horkou sprchu, pak se svalil na postel a snažil se vypnout hlavu. Po pár minutách to vzdal.

Nancy Valdezová to zvedla po třetím zazvonění, když se konečně proklikal přes telefonní strom na ministerstvu financí až k její lince. V první chvíli ho po hlase nepoznala.

„Zníš hrozně," prohlásila. Rád ji zase slyšel.

„Ani nevím, jaký je dneska den," povzdechl si.

„Jsou teprve dvě odpoledne a *nezníš* opile, takže předpokládám, že jde o práci," odpověděla.

„Mám pocit, že jsem dostal kocovinu, a přitom jsem si ani nečuchnul ke špuntu." Poněkud afektovaně se zasmál a potom ji zasvětil do dosavadního průběhu případu.

„Co to má bejt?“

„Doufal jsem, že mi to řekneš ty, Nancy.“ Neměl sílu na zdvořilosti. Nikdy předtím ji jako Nancy neoslovil.

„Vypadá to, jako by někdo načapal tu partu *in flagranti*. Nečekaný narušitel večírku.“

„Myslíš, že je někdo zpráskal? Že okradl ty vrahounský zloděje?“

„Jeden chlap? Proti tak zkušeným profíkům? A ještě s dítětem na krku?“

„Tak co to teda je? Karma?“ Stiskl si kořen nosu mezi palcem a ukazovákem, aby uvolnil tlak. Nepomohlo to.

„Sakra, Bille. Nerada říkám, jak to vypadá.“

„Co vidíš ty a já ne?“

„Samozvaný mstitel.“

„Ten Tex je Batman?“ podivil se a posadil se.

„Sherlocku, nezapomeň na tu holčičku,“ dodala Nancy.

■

Telefon zavibroval a probudil ho. Přísahal by, že sotva zavřel oči. Radiobudík na nočním stolku ukazoval o tři hodiny víc, než když se na něj díval naposledy.

„Marquez,“ zachraptěl.

„Zpráva od zvláštního agenta Bromptona, pane,“ ozval se veselý hlas.

„Sem s ní.“ Obloha za žaluziemi získala temně indigový odstín.

„Posílá pro vás auto. Za šedesát minut startujete z letiště Minute Man.“

„Fajn, fajn.“ Zasténal a hovor ukončil.

Úřad jim přidělil letadlo. Někdo ve Washingtonu pochopil, že tenhle případ je železko rozžhavené do běla. Dostat zpátky miliardu nebo nějaký takový obnos z peněz vytunelovaných od soukromých investorů by znamenalo titulky. A pár stovek milionů pro federální daňový úřad by z kohokoli, kdo by je získal, udělalo hrdinu. Zamyslel se nad tím, kdo si nakonec přivlastní zásluhy.

Odvlekl se do sprchy a v sedmatřiceti si připadal jako stařec.

Mladá agentka, která ho přivítala v hotelové hale, se představila jako Mandy. Čerstvá absolventka Quanticu, která zoufale prahla po povýšení. Byl někdy taky tak dychtivý? Přes veškerou stravující únavu s obdivem zaznamenal její pěkně tvarovaná lýtka pod lemem sukně předepsané délky, když ho vedla k autu na kruhovém příjezdu k hotelu.

Měla pro něj nachystanou horkou kávu ze Starbucksu a ledově studený pomerančový džus, které čekaly v držácích na nápoje. V tu chvíli byl ochoten dát jí půl království. Napil se kávy a lahvičku se studeným džusem si přiložil na čelo. Vyrazili k letišti.

„Budeme muset šlápnout na plyn, abychom byli na Minute Manu, než agent Brompton dosedne, pane." Zkušeně přejela z pruhu do pruhu a odbočila na správný nájezd na Stow.

Marquez vyvažoval kelímek, aby se mu otvorem na pití vroucí káva nevylila na nohavici.

„Odkud přiletí?" zeptal se a koutkem oka sledoval asi dvoucentimetrovou mezeru mezi jejich pravým blatníkem a zadkem kamionu JB Hunt, který míjeli stodvacítkou.

„Z Bangoru. Věci se daly do pohybu. Úřad povolil tryskáč. Už jste tím někdy letěl?“ Při té představě se rozzářila, ale díkybohu pohled dál upírala na silnici.

„Ještě ne.“

„Některé jsou neuvěřitelné. Zabavené při nulové toleranci. Letěla jsem loni jedním, který patřil členu sinaloaského kartelu. Měl vířivku. Vířivku!“

„Takže došlo k posunu?“ Káva mu znovu nastartovala srdce i mozek.

„Našli ten mercedes. Ten, co zmizel od motelu ve Walthamu.“

„Kde?“

„V Marylandu,“ odpověděla a věnovala mu vlčí úsměv.

„Máte ještě něco?“ Věděl, že má.

„Z toho se poserete.“ Zasmála se a rychle dodala: „Pane.“

Měl pocit, že by se mu to klidně mohlo stát, protože to právě střihla před autobus Trailways a řítili se po sjezdu nejblíž k letišti.

GUNNY LEFFERTZ ŘEKL:

„Štěstí není žádná dáma. Štěstí je děvka.
Máš ji, a vzápětí je fuč.“

6

„Ty padesátky jsou dobrý úlovek," podotkl Ted Brompton.

„A šťastná náhoda. Někdo se včera večer modlil," odpověděl Marquez.

Vzápětí se zabořil do prošívaného sedadla z měkké máslově žluté kůže na palubě zabaveného luxusního tryskáče. Čalounění bylo tak lákavé, že měl chuť se do něj propadnout a prospat celý týden. Káva ho sice nakopla, ale neprobrala natolik, jak by potřeboval. Kousl se do vnitřku tváře tak silně, až mu vhrkly do očí slzy, aby se soustředil na to, co Brompton říká.

„Obě bankovky vedou zpátky k účtu, který měla Komise pro cenné papíry a burzy pod dohledem, když se Blanco poprvé objevil v jejich hledáčku. Zapsali si sériová čísla, nastříkali je UV barvou a podstrčili je mezi hotovost, kterou Blancova manželka vybrala z účtu v Boce."

„Ta zavražděná manželka?" ujasňoval si Marquez.

„Ta kočka, se kterou jsi měl to potěšení v Bostonu. Je v tom až po uši. Nevyvlíkne se z toho, máme toho na ni spoustu."

„Překvapuje mě, že si s tím KCPB dala takovou práci. Jak ze špionážního románu," podotkl Marquez.

Brompton si odfrkl. „Devadesátky, brácho. Clinton tlačil na ministerstvo financí, finančák i Komisi pro cenné papíry, aby *všem* lezli do zadků a lovili příjmy. *Pustil je ze řetězu*."

„Řekla ta exmanželka ještě něco?"

„To komando šlo po hlavní ceně. Po nějakém druhu klíče ke všem Blancovým offshorovým účtům. K jeho železné rezervě. Podle jeho ex si tam ulil bokem přes miliardu a půl," zakřenil se Brompton.

„Klíč?" zamrkal nevěřícně Marquez.

„Tak jí to aspoň Blanco tvrdil. Nic víc neřekl. Není to klíč v pravém smyslu slova, na to můžeš vzít jed. Taky jí říkal, že má přístup k účtům, které nejsou jeho. Cizí peníze. Mohl do nich sáhnout, kdykoli chtěl. Ať už je ten klíč cokoli, je to dvojitý jackpot a dovolená na Havaji pro nás, ministerstvo financí a daňový. Připočti KCPB a FTA. Na tomhle se budou stavět kariéry."

„A ona si myslí, že ten klíč byl v domě u jezera?" dožadoval se upřesnění Marquez.

„Říkala, že to místo měl nejradši. Postavil ho z prvního milionu, který ukradl. Byl paranoidní a nechtěl mít zbytečně moc peněz v zahraničí. Jeden nikdy neví, kdy se vítr v politice otočí."

„Takže náš tajemný chlapík možná má ten klíč?"

„Na to bych si vsadil."

„Dala nám dobrý popis našeho chybějícího aktéra?" zeptal se Marquez.

„Stáhl jsem ho cestou z Bangoru." Brompton mu podal tablet.

Tvář, která se na něho dívala z obrazovky, měla tvrdý výraz. Identikit v kvalitě fotografie s vysokým rozlišením.

Linie čelisti a úst odpovídaly tomu, co viděl pod kapucí na záznamu z Xtra Martu. Oči, v těchto rekonstrukcích obvykle mrtvé, patřily dravci. Pevně posazené po stranách nosu, který už párkrát praskl. Inteligentní tvář. Nepřístupná, ale inteligentní.

„Bylo rozpoznávání obličejů k něčemu?" chtěl vědět Marquez.

„Nic. Tyhle vizualizační programy jsou ošemetné. Stačí, aby uši nebo čelist byly o kousek mimo, a najednou identifikujeme Liama Neesona. Ale možná to ani nebude potřeba."

„Jo?"

„Náš chlap se v Marylandu zapletl do něčeho, co baltimorští a VSP teprve rozmotávají."

„VSP?"

„Virginská státní policie. Víme, kde se naposledy pohyboval, a dýcháme mu na krk. Máme ho. Jen o tom ještě neví," prohlásil Brompton s vlčím úšklebkem, který byl zrcadlovým odrazem toho, kterým Marqueze obdařila agentka Mandy.

Marquez si tak jistý nebyl. Na té tváři bylo něco znepokojivého. I z identikitu vnímal primární divokost. O tomhle chlapovi toho vědí příliš málo.

Tyhle myšlenky si ale nechal pro sebe, vděčně se zabořil do teplých hlubin přepychového křesla a zavřel oči, zatímco Brompton přijal hovor z Washingtonu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pustina vrahů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.